

EKONOMICKÝ MODEL

OBSAH

1.	PROGRAMOVÉ PROHLÁŠENÍ.....	2
2.	OBECNÁ POZOROVÁNÍ.....	3
2.1	Cyklická spotřeba.....	3
2.2	Nekonečný růst.....	3
2.3	Nedostatek a hodnota	3
2.4	Problémy nebo neefektivita vedou k finančnímu zisku	3
2.5	Nákladová efektivita a nezodpovědné zastarávání	3
2.6	Potlačování lidského potenciálu.....	4
3.	EKONOMICKÝ MODEL.....	5
3.1	Automatizace práce.....	5
3.2	Odklon od peněz a trhů	6
3.2.1	Potřeba nekonečného růstu, který je reálně neudržitelný a ekologicky škodlivý	6
3.2.2	Stimulační systém pro vytváření korupce	6
3.2.3	Rozptýlený, neefektivní průmyslový komplex, který plýtvá obrovským množstvím zdrojů a energie.....	6
3.2.4	Vrozené institucionální sklony	7
3.2.5	Implicitní zastarávání, které bezprostředně vytváří podřadné produkty kvůli potřebě zůstat konkurenceschopný.....	7
3.2.6	Destruktivní sklony monopolů a kartelů způsobené základní motivací růstu a zvýšeného tržního podílu.....	8
3.2.7	Tržní systém je poháněn nedostatkem	8
3.3	Důraz na přístup místo na vlastnictví.....	9
3.4	Samostatné lokalizované městské a výrobní systémy	10
3.5	Vědecká metoda jako metodologie pro správu společnosti (vládnutí).....	10
3.6	Technologické sjednocení Země za využití teorie systémů.....	11

1. PROGRAMOVÉ PROHLÁŠENÍ

Hnutí Zeitgeist (The Zeitgeist Movement, TZM) založené v roce 2008 je organizace obhajující trvalou udržitelnost, jež provádí komunitně založený aktivismus a osvětové akce prostřednictvím sítě globálních nebo regionálních poboček, projektových týmů, výročních událostí, médií a charitativní činnosti.

Principiální zaměření hnutí zahrnuje poznání, že většina sociálních problémů, které v této době sužují lidstvo, nejsou výhradně důsledkem institucionální korupce, absolutního nedostatku, politických rozhodnutí, chyb v „lidské přirozenosti“ nebo jiných příčinných domněnek, které bývají často zmiňovány. Místo toho hnutí uznává, že problémy jako chudoba, korupce, znečištění, bezdomovectví, války, hladomor a podobné jsou spíše „symptomy“ pramenící ze zastaralého socioekonomického systému.

Zatímco přechodné reformní kroky a částečná podpora komunit jsou předmětem zájmu hnutí, definujícím cílem je zavedení nového socioekonomického modelu založeného na technicky zodpovědné správě zdrojů, alokaci a designu prostřednictvím takzvaného vědeckého způsobu uvažování nad problémy a hledání optimalizovaných řešení.

Ekonomika založená na přírodních zákonech / zdrojích (Natural Law / Resource Based Economy, NLRBE) je na rozdíl od správy měnové a politické o přijetí přímého technického přístupu k sociální správě. Je o aktualizaci fungování společnosti na nejmodernější známé a ověřené metody zanechávající za sebou veškeré škodlivé následky a limitující zábrany generované našim současným systémem peněžní směny, zisku, obchodu a ostatních strukturálně motivačních záležitostí.

Hnutí Zeitgeist je loajální *myšlenkovému toku*, nikoli politikům, institucím a podobně. Náš pohled je, že pomocí sociálně zaměřeného výzkumu a testovaných poznatků v oblasti vědy a technologií jsme nyní schopni logicky dospět ke společenským aplikacím, které mohou být značně efektivnější při uspokojování potřeb lidské populace zvyšující tak *veřejné zdraví*. Je pošetilé se domnívat, že války, chudoba, většina zločinů a mnoho dalších měnově založených nedostatkových efektů běžných v našem současném modelu není možné časem vyřešit. Rozsah aktivismu a osvětových kampaní hnutí sahá od krátkodobých po dlouhodobé s metodami výslovně založenými na nenásilné komunikaci.

Hnutí Zeitgeist (The Zeitgeist Movement, TZM) nemá žádnou oddanost ke státu nebo tradičním politickým platformám. Vnímá svět jako jeden systém, lidskou rasu jako jednu rodinu a uvědomuje si, že všechny státy musí odzbrojit a naučit se sdílet zdroje a myšlenky, chceme-li v dlouhodobém horizontu přežít. Tudíž jsou tato námi podporovaná řešení v zájmu pomoci všem na Zemi, nikoli jen úzké, vybrané skupině.

2. OBECNÁ POZOROVÁNÍ

Z pohledu *Hnutí Zeitgeist* se dnešní společnost stává stále více oddělenou od fyzického světa s technikami produkce, distribuce a sociálního uspořádání, které mají pouze malý nebo žádný vztah k životnímu prostředí nebo současnému stavu vědeckých poznatků kolem veřejného zdraví a udržitelnosti.

2.1 Cyklická spotřeba

Například, naše užívání monetárního systému, který je založený na zisku, se stalo jedním z největších ničitelů přírodního světa a udržitelných lidských hodnot. Celá světová ekonomika vyžaduje k funkčnosti *cyklickou spotřebu*, což znamená, že peníze musí neustále obíhat. Tím pádem musí být neustále zaváděno nové zboží a služby, bez ohledu na stav životního prostředí a skutečné lidské potřeby. Tento nekonečný cyklus má fatální následky, protože zdroje, jak víme, jsou omezené. Stavět na *potřebě neustálé spotřeby*, abychom udrželi lidi zaměstnané, a tím udrželi systém v chodu, je na omezené planetě sebevražedné. Skutečný cíl ekonomiky podle definice je strategicky zachovávat a vytvářet efektivitu. Dnešní systém však vyžaduje opak, což znamená, že se jedná o anti-ekonomiku (viz rozdíl mezi *technickou efektivitou* a *tržní efektivitou*).

2.2 Nekonečný růst

Monetárně-tržní model je založen na penězích, se kterými se nakládá jako s komoditou pocházející z *dluhu* prodávanému kvůli příjmům z úroků. Jedná se o *Ponziho schéma*. Pokaždé když je tato komodita (peníze) prodána jako bankovní půjčka, musí být dříve nebo později splacena zpět i s tímto úrokem kvůli zisku. Problém je, že hodnota požadovaného úroku na uhrazení celkového dluhu v nabídce peněz neexistuje. Bankroty a selhání tedy nejsou vedlejšími efekty tržní ekonomiky, ale jsou doslova nevyhnutelné, protože existuje vždy více nesplaceného dluhu, než je peněz v oběhu. To vytváří vážný ofsetový peněžní nedostatek, který utlačuje mnoho lidí na mnoha úrovních.

2.3 Nedostatek a hodnota

Podobné je to se záměry, které v monetárním systému odvozují strategickou výhodu od *nedostatku*. To znamená, že vyčerpané zdroje jsou vlastně pozitivní věci pro průmysl, protože může být z každé jednotky krátkodobě vyděláno mnohem víc peněz. Toto souvisí s monetárním zákonem *nabídky a poptávky*, a tím stanovení *hodnoty*. Posiluje to ignoranci environmentálních problémů s negativními následky. Není třeba zmiňovat posilování lidské deprivace a další důsledky. Tento systém neuspokojuje a ani nemůže uspokojovat potřeby většiny lidí, protože by to nebylo *tržně efektivní*.

2.4 Problémy nebo neefektivita vedou k finančnímu zisku

Aby tento systém mohl fungovat, vyžaduje také konstantní spotřebitelský zájem. Čím více lidí má například rakovinu nebo čím více výrobků se rozbije, tím je kvůli řešení těchto problémů lepší *tržní ekonomika*. Je zbytečné říkat, že toto také vytváří neodmyslitelné přehlížení lidského blaha a životního prostředí. Udržitelnost, efektivita a zachování jsou nepřátelé tržního modelu.

2.5 Nákladová efektivita a nezodpovědné zastarávání

Mechanismus nákladové efektivity vyžaduje snižování výdajů kvůli potřebě zůstat na trhu konkurenceschopný. Každý jednotlivý produkt vytvořený nějakou společností je již v okamžiku výroby podřadný, protože tržní požadavek snižovat produkční náklady ve prospěch snížení výstupní prodejní ceny pro udržení konkurenční výhody automaticky snižuje výchozí kvalitu jakéhokoliv produktu. Proto je nemožné v takovéto společnosti vytvářet *strategicky nejlepší* trvanlivé produkty, což generuje znepokojující množství promrhaných materiálních zdrojů, energie, lidského úsilí, času a odpadu. Tento mechanismus posiluje bezohlednost k životnímu prostředí, vyčerpávání a znečišťování, které vidíme v dnešním světě jako konstantní.

2.6 Potlačování lidského potenciálu

Co se týče dnešních povolání, musíme se sami sebe zeptat, jaký smysl má dané zaměření a proč je nezbytné. Pravdou je, že většina dnešních zaměstnání přímo nesouvisí s vlastními životními potřebami. Jsou to spíše uměle vytvořená pracovní místa nebo podnikatelské aktivity sloužící pro potřebu udržení lidí v zaměstnání a generování zisku, aby byla zachována *kupní síla pro cyklickou spotřebu*. Technologie totiž v průběhu času nahrazuje pracovní místa a dochází tak k odsouvání lidí z produkce.

„Vytváření pracovních míst“ je běžný výrok v dnešní politice. Teoreticky může být vytvořeno pracovní místo, kde bude člověk placen za sezení v místnosti a žvýkání žvýkačky po celý den, ale je to rentabilní využití lidského potenciálu? Měli bychom degradovat naši mentální kapacitu na libovolné „pracovní místo“ kvůli pouhým „ekonomickým“ důvodům bez ohledu na to, čím dané zaměstnání přispívá osobnímu nebo společenskému rozvoji? Toto smýšlení se stává ještě bizarnějším, když si uvědomíme, že nás mechanizace nejenom oprostuje od práce, ale je ve skutečnosti i mnohem efektivnější a produktivnější díky exponenciálnímu pokroku ve vědě a technologiích.

Jinak řečeno, samotná realita, že je požadováno po každém člověku, aby sloužil nějaké korporaci nebo klientovi a aby tím získal příjem, za který si pořídí nezbytnosti pro život, nejen že podporuje mrhání lidským potenciálem a životem, ale je také formou útlatku a otroctví, kdy není systémově respektováno *právo na život*. Když zkombinujeme již dříve zmíněný *nekonečný růst* a *dluhový tlak* zabudovaný v systému, vidíme, že kombinace garantované dluhové nerovnováhy a požadavku podvolit se lidské práci bez ohledu na její smysl kvůli získání peněžního příjmu pro přežití, je *strukturální* formou útlatku nižších tříd, které mají nejvíce dluhu a potřebu pravidelného příjmu.

Jak bylo zmíněno, pokroky ve vědě a technologiích ukázaly, že toho můžeme hodně zautomatizovat. Čím více jsme aplikovali mechanizaci na práci, tím produktivnější se věci staly. Proto je nejen nedbalé mrhat našimi životy na opakující se monotónní zaměstnání, ale je také zcela nezodpovědné neaplikovat moderní mechanizační a automatizační techniky do všech odvětví, kde je to jen trochu možné, nehledě na strategické řízení zdrojů, což je silný způsob jak vytvořit rovnováhu a hojnost pro všechny lidi na světě, čímž dojde rovněž ke snížení kriminality všeho druhu.

Faktem je, že tržní systém se nemůže nijak udržet, protože korporace budou dál šetřit peníze skrze automatizaci, čímž vytlačí lidskou práci. Tím ale také ubude kupní síla a bude tak pokračovat nevyhnutelná ztráta „růstu“, který definuje tento systém.

Dnešní společnost má přístup k velmi pokročilým technologiím a může snadno poskytnout všem lidem na Zemi mnohem víc než je potřeba. To je možné prostřednictvím implementace ekonomiky založené na vědeckém řízení zdrojů a aplikování moderních metod. Jedná se o model *Ekonomiky založené na přírodních zákonech / zdrojích*. Záměrem *Hnutí Zeitgeist* je vytvořit globální povědomí, které umožní přechod do nového, udržitelného směru pro lidstvo jako celek.

3. EKONOMICKÝ MODEL

Všechny ekonomické systémy obsahují strukturální cíle, které nemusí být na první pohled zřejmé. Strukturální cíl *tržního kapitalismu* je růst a zachování úrovně spotřeby dostatečně vysoké, aby udržela lidi zaměstnané v jakémkoli okamžiku. Zaměstnanost také vyžaduje prostředí skutečné nebo vnímané neefektivity, a to v podstatě znamená zachování nedostatku v té či oné podobě.

Strukturálním cílem nového modelu je být technicky efektivní, což zahrnuje plnou automatizaci, odstranění práce za příjem, vytvořit nejvyšší úroveň hojnosti v mezích udržitelnosti Země a plnit lidské potřeby přímo. Tohoto cíle lze dosáhnout následujícím způsobem:

- 3.1 Automatizace práce
- 3.2 Odklon od *peněz a trhů*
- 3.3 Důraz na *přístup* místo na *vlastnictví*
- 3.4 Samostatné lokalizované městské a výrobní systémy
- 3.5 *Vědecká metoda* jako metodologie pro správu (vládnutí)
- 3.6 Technologické sjednocení Země za využití *teorie systémů*

3.1 Automatizace práce

Vzhledem k tomu, že trendy ukazují exponenciální růst vývoje informačních technologií, robotiky a automatizace, je zřejmé, že lidská práce se stává stále více neefektivní, pokud jde o uspokojení požadavků nezbytných pro podporu globální populace. Od počátku *průmyslové revoluce* zaznamenáváme rostoucí trend *technologické nezaměstnanosti*, což je fenomén, kdy jsou lidé na pracovištích nahrazováni stroji. Mechanizace a automatizace je prokazatelně účinnější než lidská práce prakticky ve všech odvětvích. Tento trend ve skutečnosti ukazuje, že zaměstnanost je inverzní k produktivitě. Čím více nahrazujeme lidskou pracovní sílu mechanizací a automatizací, tím více je průmysl produktivnější. Vytěsňováním lidské pracovní síly dochází v současném systému založeném na penězích automaticky i k vytěsňování spotřebitele, což zpomaluje samotnou spotřebu, protože lidé nemají dostatek finančních prostředků. Pokud by systém nebyl založen na dluhu, současná „ekonomika“ by se již dávno zhroutila.

Dnes existují povolání, která by už jednoduše nemusela existovat vzhledem ke stavu technologií. Mechanizace v těchto oblastech by lidem umožnila mít více volného času. Stroje nepotřebují přestávky, dovolenou, spánek, zdravotní a sociální pojištění. Využití automatizace znamená vytvořit na planetě Zemi mnoho forem hojnosti - od potravin až po fyzické zboží a služby. K tomu však už nemůže existovat *tradiční pracovní systém*. Skutečnost spočívá v tom, že *práce za příjem* potlačuje pokrok v samotném požadavku „udržet lidi v práci“ kvůli „ekonomické stabilitě“. Dosáhli jsme etapy, kdy účinnost automatizace převyšuje zastaralý systém *práce za příjem*. Tento trend nevykazuje žádné známky zpomalení, zejména pokud jde o nyní dominantní odvětví služeb, které se také stále více automatizuje. Kvůli jevům souvisejícím s *Moorovým zákonem* a rostoucímu výkonu počítačů a strojů je pravděpodobné, že je to jen otázkou času, než korporace nebudou moci udržet lidskou práci, protože automatizační systémy se stanou příliš levnými. Je to paradox trhu, který někteří teoretici označují jako *rozpor kapitalismu*, neboť ve skutečnosti odstraňuje samotného *spotřebitele-pracovníka*, a tím snižuje reálnou spotřebu.

Kromě těchto otázek je důležité také zvážit příspěvky lidské práce založené na *sociálním významu* a ne na *peněžním zisku*. V *Ekonomice založené na přírodních zákonech / zdrojích* například

- neexistuje zaměstnání v oboru bankovních služeb, obchodu, pojištění, pokladních, makléřů, účetních, reklamy nebo čehokoli jiného, co souvisí s penězi.
- neexistuje logika plýtvání zdrojů, času a energie při operacích, které nemají přímou a „hmatatelnou“ funkci.
- neexistuje ani jakékoli podřadné zboží, zbytečné předměty a kulturně vymyšlené výtvary určené k ovlivňování lidí z důvodů zisku nebo udržení statutu, což ušetří velké množství času a zdrojů.

Toto přizpůsobení samo o sobě odstraní více než 80% pracovních míst, neboť myšlenka *práce za příjem* jako účel již neexistuje.

Někteří, když toto slyší, předpokládají, že dojde ke zrušení *komunikativního umění* a osobního a společenského vyjádření, pokud jde o malování, sochařství, hudbu a podobně. Samozřejmě, že ne. Těmto způsobům projevu se bude pravděpodobně dařit tak výrazně, jako nikdy předtím, neboť množství volného času poskytnutého lidem umožní renesanci kreativity a invence společně s komunitním a společenským kapitálem. Odstranění zátěže pracovních povinností také sníží stres a vytvoří přívětivější kulturu.

3.2 Odklon od peněz a trhů

Tržní teorie stojí na předpokladech několika věcí, které se ukázaly být buď nepravdivé, pouze okrajově přínosné, nebo přímo sociálně škodlivé.

Hlavní problémy, které je třeba zvážit, jsou následující:

3.2.1 Potřeba nekonečného růstu, který je reálně neudržitelný a ekologicky škodlivý

Celý základ *tržního systému* není o *inteligentní správě* našich převážně omezených zdrojů, ale spíše o jejich permanentní extrakci a spotřebě kvůli *zisku* a *hospodářskému růstu*. Aby mohli být lidé zaměstnáni, musí neustále spotřebovávat bez ohledu na stav životního prostředí a často bez ohledu na užitek produktu. To je naprostým opakem toho, co vyžadují udržitelné praktiky, což je *strategické zachování* a *efektivní využití zdrojů*.

3.2.2 Stimulační systém pro vytváření korupce

Často se tvrdí, že *konkurence* vytváří motivaci k jednání v zájmu společenského pokroku. Zatímco to může být z části pravda, tak rovněž vytváří stejné, ne-li větší, množství korupce ve formě *plánovaného zastarávání*, běžné kriminality, válek, rozsáhlých finančních podvodů, vykořisťování lidské práce a mnoho dalších problémů. Většina lidí je dnes ve vězení kvůli zločinu spojeného s penězi nebo kvůli nenásilným drogovým přestupkům. Většina zákonů existuje právě v souvislosti s peněžními trestnými činy.

Pokud kriticky zkoumáme historii a nahlédneme do zdokumentovaných životopisů nebo myšlení významných vědců a vynálezců naší doby, jako jsou Nikola Tesla, Albert Einstein, Alexander Graham Bell, bratři Wrightové a mnoha dalších, zjistíme, že nenalezali svou motivaci ve vidině finančního zisku. Zájem vydělat peníze není stejný, jako zájem vytvářet společensky prospěšné produkty. Jsou to rozdílné způsoby motivace. Velmi často se stává, že tyto zájmy jsou v naprostém rozporu.

3.2.3 Rozptýlený, neefektivní průmyslový komplex, který plýtvá obrovským množstvím zdrojů a energie

S příchodem globalizace se stalo mnohem ziskovější dovážet/vyvážet jak práci, tak zboží do/z celého světa, než produkovat lokálně. Dovážíme téměř vše, zatímco západní společnosti v deprivovaných zemích třetího světa vykořisťují levnou pracovní sílu. Procesy extrakce surovin, vytváření komponentů, skládání a distribuce daného zboží se často odehrává v několika zemích jen kvůli výrobním, majetkovým a pracovním nákladům. Tato *nákladová efektivita* generuje extrémní *technickou neefektivitu* a je ospravedlnitelná jen v rámci *tržního systému* kvůli úsporám peněz.

V *Ekonomice založené na přírodních zákonech / zdrojích* je důraz kladen na maximální *technickou efektivitu*. Výrobní proces není rozptýlený, ale tak centralizovaný a dynamický, jak jen to je možné s co nejmenším množstvím přepravy, a tím šetřící obrovské množství energie a lidské práce oproti dnešním metodám. Pokud je to možné, potraviny se pěstují lokálně, zatímco veškerá těžba, výroba a distribuce je logicky zorganizována tak, aby využívala co nejméně lidské práce, přepravy a místa, při

zachování strategicky „nejlepšího“ možného zboží. Systém je tedy plánován tak, aby byl maximálně efektivní a produkoval minimum odpadu.

3.2.4 Vrozené institucionální sklony

Zavedené korporátní nebo finanční instituce mají zabudovanou tendenci blokovat realizaci nových sociálně pozitivních změn, pokud to věští ztrátu podílu na trhu, zisku a tím i moci. Je důležité brát v úvahu *základní povahu* korporace a její vlastní potřeby pro sebezáchovu.

Když někdo založí společnost, najme zaměstnance, vytvoří trh a stane se výdělečným, pak to, co tímto vytvořil, je z části prostředek pro přežití skupiny lidí. Jelikož se všechny osoby v této skupině stanou *příjmově závislémi* na této společnosti, je přirozené, že se vytvoří *ochranářská tendence*, kde cokoli, co ohrožuje instituci, ohrožuje blaho skupiny, a tím i její jednotlivé členy. Toto je podstata *konkurenčního myšlení*. Mezitím, co si lidé představují konkurenci volného trhu jako souboj mezi dvěma nebo více společnostmi v daném odvětví, často opomenou fakt, kterým je odpor proti novým nápadům, které by učinily staré společnosti téměř okamžitě nepotřebnými, a tím by mnoho lidí přišlo o práci.

Dobrym příkladem je tajná dohoda mezi vládou Spojených států a společnostmi Big Oil zamezující rozšíření elektromobilů, které se objevily v roce 1996. Během následujících deseti let byly všechny tyto zcela nové elektromobily sešrotovány. Tento problém byl velmi dobře prezentován v dokumentu nazvaném „Kdo zabil elektromobil?“. Podstatné zde je, že potřeba zachovat *zavedené instituce* kvůli zachování blaha těch na výplatní pásce, vede nevyhnutelně k tendenci blokovat společenský pokrok. Nová technologie, která může učinit předešlou technologii zastaralou, se bude setkávat s odporem, pokud neexistuje způsob, jakým by jí mohl *tržní systém* přijmout ve svém pomalém tempu umožňující přechod pro korporace. Příkladem je zachování „hybridních“ aut v USA oproti plně elektrickým, které mohli již dávno existovat v dostatečném množství.

Existuje velké množství důkazů o FDA (Food and Drug Administration), což je Agentura pro kontrolu jídla a léčiv, a jejím upřednostňováním prostřednictvím tajných dohod s farmaceutickými společnostmi, aby se omezila nebo zcela zamezila dostupnost zdokonalených léků, které by ukončily prodeje a výrobu již existujících ziskových.

V *Ekonomice založené na přírodních zákonech / zdrojích* není nic, co by brzdilo vývoj a jeho implementaci. Pokud by něco bylo bezpečné a užitečné, bylo by to okamžitě zavedeno do společnosti bez jakékoliv monetární instituce, která by změnu zmařila jen kvůli své sebezáchovné peněžní povaze.

3.2.5 Implicitní zastarávání, které bezprostředně vytváří podřadné produkty kvůli potřebě zůstat konkurenceschopný

Tento málo známý atribut produkce je dalším příkladem mrhání vytvářené *tržním systémem*. Je už tak dost zlé, že se mnoho společností snaží neustále „kopírovat“ výrobky těch druhých ve snaze udělat svoji variaci zajímavější kvůli veřejné spotřebě. Ještě nehospodárnější realitou je, že kvůli konkurenční povaze systému je matematickou jistotou, že každý vyrobený produkt je už v okamžiku výroby podřadný z důvodu potřeby omezit náklady na produkci, a tím zajistit jeho konkurenceschopnost vůči jiným firmám, které dělají to stejné. Staré pravidlo *volného trhu*, kde ti, co produkují, „vytváří nejlepší možné zboží za nejnižší možné ceny“, je fantazií nehospodárné reality, která je škodlivá. V tržním systému je nemožné, aby společnost v čemkoliv využívala nejefektivnější materiál nebo výrobní procesy právě kvůli zachování konkurenceschopné ceny.

Jednoduše nemohou vyrobit *strategicky nejlepší*, protože takový výsledek množina řešení matematické rovnice pro volný trh neobsahuje. Kdyby to udělaly, nikdo by to nekoupil, protože by to bylo cenově nedostupné kvůli ceně kvalitnějších materiálů a výrobních metod. Lidé kupují to, co si mohou cenově dovolit. Každý člověk na této planetě má v peněžním systému zabudovaný limit dostupnosti toho, co si může dovolit koupit a tento limit generuje zpětnovazební smyčkou neustálé plýtvání kvůli podřadné produkci, která uspokojuje tuto podřadnou poptávku.

V *Ekonomice založené na přírodních zákonech / zdrojích* je zboží od počátku vytvářeno tak, aby vydrželo, mohlo být vylepšeno, nebo později plně recyklováno. Termín *strategicky nejlepší* znamená, že zboží je vytvářeno s ohledem na stav planetárních zdrojů. Výběr vhodného materiálu je založen na rovnici, která bere v úvahu všechny relevantní atributy, jako jsou *vlastnosti, množství, rychlost vyčerpávání, negativní následky* a podobně. Například bychom nepoužívali bezmyšlenkovitě titan pro všechny počítačové skříně jen proto, že to je nejodolnější vhodný materiál. Takovéto omezené praktiky by mohli vést k vyčerpání zdroje. Vhodný materiál je nalezen analýzou všech relevantních atributů, jako jsou například *srovnatelné materiály, míra přirozeného zastarávání, statistické využití v komunitě* a podobně. Tyto vlastnosti a vztahy jsou implementovány prostřednictvím programování. Výsledkem je strategické řešení a výstup v reálném čase. Je to otázkou pouhého komplexního výpočtu nad databází obsahující veškeré znalosti lidstva. Toto samozřejmě peněžní systém neumí.

3.2.6 Destruktivní sklony monopolů a kartelů způsobené základní motivací růstu a zvýšeného tržního podílu

Toto je bod, se kterým ekonomové často nesouhlasí kvůli víře, že otevřená soutěž je samoregulační a že ve *volném tržním prostředí* jsou monopoly a kartely extrémně vzácnými anomáliemi. Tento předpoklad o *neviditelné ruce trhu* je na základě zkušeností z historie nepravdivý a není potřeba zmiňovat existenci neuvěřitelně rozsáhlé legislativy kolem této záležitosti, která rovněž dokazuje její neuskutečnitelnost. Existuje bezpočet monopolů, jako je Standard Oil, Microsoft a další mající na trhu převahu. Kartely, které jsou v podstatě monopoly vytvořené tajnými dohodami mezi největšími konkurenty v odvětví, přetrvávají dodnes. V každém případě samotný *volný trh* tyto záležitosti neřeší. Vždy je zapotřebí vlády, aby zakročila a vypořádala se s monopoly například tím, že je rozdělí.

Kromě toho je mnohem důležitější fakt, že v ekonomice založené na „růstu“ je naprosto přirozené, aby chtěli korporace růst a tím dominovat. Expanze jakékoliv korporace vždy vede k monopolu nebo kartelu, protože základním pohonem konkurence je předčit svého konkurenta. Jinými slovy, v konkurenčním systému jsou monopoly a kartely naprosto přirozené. Je to nevyhnutelné, protože samotným základem je snaha o získání převahy, co se týče podílu na trhu. Tržní realita má vrozený sklon *establishmentu* zachovat svou instituci za každou cenu, i když už neplní společensky prospěšnou funkci.

3.2.7 Tržní systém je poháněn nedostatkem

Čím méně něčeho je, tím více peněz může být rychleji vygenerováno. To nastavuje tendenci korporací, aby omezovali dostupnost, a tím upíraly produkční dostatek. Vytvořit hojnost je prostě proti samotné podstatě toho, co pohání poptávku. Diamantové doly v Kimberly v Africe jsou známé tím, že ničily diamanty, aby zachovaly vysoké tržní ceny. Diamanty jsou vzácné zdroje, které potřebují ke svému vzniku miliardy let. Společnost by měla být založena na úmyslu vytvářet dostatek pro světovou populaci, a tudíž na *strategickém zachování a efektivních metodách*, které tento dostatek umožňují. To, že tomu tak není, je důvodem, proč je na světě 3 miliardy hladovějících lidí. Nemá to nic společného s technickou schopností vyprodukovat jídlo, ale s neodmyslitelnou potřebou vytvářet nebo zachovávat nedostatek kvůli krátkodobým ziskům.

Hojnost, efektivita a udržitelnost jsou jednoduše nepřátelé *zisku*. Tato logika nedostatku se týká také kvality zboží. Myšlenka, že vytvořím něco, co vydrží člověku celý život s nutností minimálních oprav, je anatéma k *tržnímu systému*, protože to zmenšuje míru spotřeby, která zpomaluje růst a vytváří negativní systémovou odezvu, jako je například úbytek pracovních míst. Implicitní požadavek zachování nedostatku v *tržním systému* je z těchto důvodů škodlivý a není potřeba už ani zmiňovat, že vůbec neslouží roli efektivního zachování zdrojů, jak je často tvrzeno.

Zatímco mechanismus *nabídky a poptávky* určuje, že čím méně něčeho je, tím větší to má cenu, která omezuje spotřebu, což snižuje pravděpodobnost vyčerpání, samotné podněty vytvářet nedostatek společně s neodmyslitelnou krátkodobou odměnou, která se odvíjí od nedostatkem vytvořených cen, anulují tvrzení, že tato realita umožňuje *strategické zachování*. V současném tržním systému pravděpodobně nikdy zcela „nevyčerpáme“ ropu. Dříve, než by se to stalo, budou ceny tak vysoké, že si

ji nebude moci téměř nikdo dovolit. Společnosti, které budou vlastnit zbývající ropu, budou na jejím nedostatku vydělávat neskutečné peníze bez jakéhokoliv ohledu na dlouhodobé společenské důsledky. Jinými slovy, *trhem omezená spotřeba* zbývajících vzácných zdrojů s tak vysokou ekonomickou hodnotou nesmí být zaměňována za *strategickou ochranu*, která je v souladu s udržitelností. Skutečné *strategické zachování* může přijít jenom prostřednictvím *přímé správy* dotyčného zdroje, pokud nám jde o nejefektivnější technické aplikace zdroje v samotném průmyslu, nikoli ze svévolných, povrchních cenových vztahů, bez jakéhokoliv racionální alokace.

3.3 Důraz na přístup místo na vlastnictví

Ve společenstvích před neolitickou revolucí, jež jsou prezentovány jako společenství lovců a sběračů, neexistovaly vlastnické vztahy tak, jak je známe dnes, peníze a v mnoha případech dokonce ani obchod. Komunity žili v rovnostářství dle kapacity svých regionů a vnitřní přirozené produkce. Teprve příchodem zemědělství nastala zásadní změna následovaná získáváním zdrojů obchodníky na lodích až po moderní dobu institucí moci a korporací, kdy se majetek stal základem společnosti, jak jej známe dnes.

Pokud toto víme, pak můžeme vyloučit běžnou představu, že *vlastnictví* je výsledkem odvozeným od nějaké „neměnné lidské přirozenosti“. Lidé jsou tak zmateni různými ideologiemi, že představa „žádného majetku“ je dnes také často bezmyšlenkovitě spojována s komunismem a prací Karla Marxe. Je nutné zdůraznit, že obhajoba *přístupu* místo *majetku* Hnutím Zeitgeist je odvozena *logickou dedukcí*, která je založena přímo na *strategické správě zdrojů* a efektivitě, nikoli na předpokládaném vlivu komunistických ideálů. Mezi nimi není žádná spojitost, protože *komunismus* nebyl odvozen od potřeby zachovat a efektivně spravovat zdroje. Komunismus v teorii a praxi byl založen na *sociálně-morálním relativismu*, který je charakterizován *kulturně*, nikoli *environmentálně*, jako je tomu v případě *Ekonomiky založené na přírodních zákonech / zdrojích*.

Skutečnou otázkou relevantní pro zajištění lidských potřeb tedy není *vlastnictví*, ale *přístup*. V takovéto společnosti nemusí lidé věci *vlastnit*, aby je mohli *využívat*. *Vlastnictví* je ochránářské paradigma vzniklé během generací, kdy existoval přirozený nedostatek zdrojů, a tím i oprávněný strach o svou existenci. V současné moderní době je toto propagováno samotným *trhem*, který tímto podporuje třídní rozdělování kvůli *peněžnímu zisku*. Je to forma kontrolovaného omezení jak fyzického, tak ideologického. Fenomén *majetku* jako *systému kontrolovaného omezení* společně s neodmyslitelnou *peněžní hodnotnou*, a tím tržními následky, je neudržitelný, omezující a nepraktický.

V *Ekonomice založené na přírodních zákonech / zdrojích* se nezaměřujeme na statické *vlastnictví*, ale na *strategický dynamický přístup*. Systém je navržený tak, aby lidé měli kdykoli přístup ke všemu, co potřebují. Tento *knihovnický* typ uspořádání může být aplikovaný v podstatě na libovolné lidské potřeby. Lidé, kteří byli podmíněni si v životě vytvořit více individualistický materialistický postoj, mohou například namítnout: „A co když chci zelené zakázkové golfové hole a jsou dostupné jen bílé?“. Toto je kulturou vytvořená zkreslená výhrada. Otázkou zde je *dostupnost*, nikoli *marnivost*. Individuální vyjádření člověka bylo změněno potřebami současného *tržního systému* z důvodu spotřeby do hodnot, které jsou jednoduše nefunkční a irelevantní z hlediska udržitelného rozvoje. V tomto případě se lidské hodnoty budou měnit spíše směrem od *materialistické identity* ke *kvalitě*. Pravdou ale je, že i pro ty, kteří mají potřebu osobní identity, představuje takový společenský přístup výhody, které zastíní jakéhokoliv současné doplňkové osobní preference, čímž dojde k vytvoření nových hodnot nahrazující ty staré. Pro představu uvedme alespoň některé:

- Žádná majetková kriminalita:
Ve světě *přístupu* bez *vlastnictví* a *peněz* není žádný důvod krást, protože neexistuje žádná *překupní hodnota*. Nemá smysl „ukrást“ něco, co nikdo nevlastní a co rozhodně nemůžete prodat.
- Hojnost všeho, co je potřeba:
Bylo již řečeno, že průměrný automobil je zaparkovaný většinu svého života, čímž se plýtvá místem, zdroji a časem na jeho správu. Raději, než snášet toto plýtvání způsobené *systémem vlastnictví*, mohlo by jedno auto využívat větší množství uživatelů v daném regionu, čímž by došlo

k významnému snížení potřebných zdrojů, jako jsou například materiál na výrobu, čas trávený v zaměstnání, nevyužitý intelektuální potenciál, zbytečné energetické náklady a podobně. Toto vše samozřejmě proběhne i ve všech dalších odvětvích průmyslu, zemědělství, službách, vzdělávání, výzkumu, vývoji a podobně.

- Špičková produkce:

Na rozdíl od dnešní doby, kdy musí *tržní systém* kvůli konkurenci a obratu vyrábět podřadné produkty, mohli bychom navrhnout zboží, které vydrží, a to díky použití *strategicky nejlepších* dostupných materiálů a procesů. Nebudou se dále vyrábět „levné“ produkty pro chudou část obyvatelstva, což je většina. Tento samotný atribut ušetří kataklyzmatické množství zdrojů a také zpřístupní společnosti zboží a služby, ke kterým by se ve světě založeném na *penězích, vrozeném zastarávání a majetku* nikdy nemohli dostat.

3.4 Samostatné lokalizované městské a výrobní systémy

Je mnoho skvělých inženýrů, kteří pracovali na průmyslovém designu jako je Jacques Fresco, Buckminster Fuller, Nicola Tesla a další. Za návrhy, jako jsou Frescova kruhová města nebo Fullerovy geodetické dómy, spočívá základní způsob myšlení, kterým je *strategická efektivita a maximalizace produktivity*.

Například Frescovo *kruhové město* je zkonstruováno z řady „pásů“, kde každý slouží společenské funkci, jako je produkce energie, výzkum, rekreace, bydlení a podobně. Každé město se tak stává systémem, kde jsou všechny potřeby produkovány lokálně v daném městském komplexu, kdekoli je to jen možné. Například generování energie z obnovitelných zdrojů se vyskytuje poblíž vnějšího obvodu. Produkce jídla v průmyslových sklenících je blíže ke středu.

Toto je naprosto odlišná logika oproti současné globální ekonomice, která mrhá neuvěřitelným množstvím energie a zdrojů kvůli nepotřebné dopravě a lidské práci. Obdobně je doprava ve městech až na výjimky strategicky vytvořena tak, aby eliminovala použití osamocených automobilů. Domovy jsou také vytvářeny jako mikrosystémy, aby vygenerovaly co největší množství vlastní elektřiny.

Geodetický Dóm zdokonalený Buckminsterem Fullerem je dalším médiem orientovaným na efektivitu ve stejném *myšlenkovém toku*. Fullerův cíl byl dělat návrhy tak, aby poskytovaly co nejvíce s co nejméně zdroji. Všiml si základních problémů v konvenčních konstrukčních technikách a rozpoznal vlastní sílu přírodně se vyskytujících struktur. Jsou mnohem silnější než konvenční budovy za použití méně materiálu ke konstrukci; mohou být postaveny velmi rychle, protože jsou modulární a hodí se na masovou produkci; využívají méně energie, aby udržely teplotu, než konvenční krabicové struktury. Základní motivací je tedy udržitelnost a efektivita na všech úrovních, od návrhu způsobu bydlení až po fyzický design. Je to opak k *tržnímu systému*, který vlastně bojuje s efektivitou kvůli své zvrácené neoddělitelné konkurenční povaze.

3.5 Vědecká metoda jako metodologie pro správu společnosti (vládnutí)

Aplikace *vědecké metody* pro sociální záležitosti je často opakovanou mantrou pro základ sociálních operací v *Ekonomice založené na přírodních zákonech / zdrojích*. Zatímco je jednoduché porozumět jejímu uplatnění v průmyslu, je stejně tak důležité uvědomit si hodnotu tohoto přístupu vzhledem k lidskému chování. Věda byla často odstrkována jako chladná omezující disciplína, která je vhodná jen pro vynalézání a technologie. Dostávalo se jí velmi málo pozornosti ohledně porozumění lidskému chování.

Pověřivé myšlení, které je silně dominantní v lidské evoluci, funguje na předpokladu oddělenosti lidské bytosti od fyzického světa. Dále je tu argument, že mají lidé *svobodnou vůli* ve svých rozhodnutích a že máme otevřené možnosti si zvolit naše jednání bez jakéhokoliv vlivu prostředí nebo dokonce vzdělání. Sami si dnes můžete najít také bezpočet kulturních argumentů, které tvrdí opak. To ale nemění nic na realitě, že my lidé jsme si v historii velmi rádi mysleli, že jsme speciální a unikátní a oddělení od ostatních organismů a přírodních fenoménů okolo nás.

Není žádný důvod předpokládat, že je lidská bytost nějak důležitější, než jiná nebo speciálnější než krtek, strom, mravenec, list nebo rakovinová buňka. Jsme téměř zcela ovlivňováni naší kulturou a jejími hodnotami a chování je většinou pouze výsledek našeho formování, kdy externí jevy interagují s našimi genetickými predispozicemi. Například máme pojem zvaný *talent*, což je genetická predispozice pro dané chování, nebo soubor chování. Pianistický génius může mít vrozenou schopnost, která mu umožňuje učit se rychleji a hrát přesněji než někdo jiný, kdo strávil stejný čas cvičením, ale nemá genetické predispozice. Ať je tomu jak chce, ta *talentovaná* osoba se stejně musela „naučit, co je to piano“ a jak na něj hrát. Jinými slovy, geny nejsou iniciátorem příkazů. Je zapotřebí okolní spouštěč, který umožní „zhmotnění“ sklonu. Logikou je, že jakmile porozumíme podmíněnosti lidského chování, můžeme podporovat nebo odstranit z prostředí ty atributy, které tyto reakce umožňují.

Stejně jako týraný pes, který týden hladověl a může agresivně reagovat na jinak neškodného kolemdoucího, máme i my lidé stejnou *dynamiku chování*. Když nechceš, aby lidé kradli jídlo, tak jim ho neber. Bylo zjištěno, že vězení vytváří více násilí, než kterému zamezuje. Když naučíš dítě, aby bylo nesnášenlivý rasista, tak si velmi často ponese tyto hodnoty celý svůj život. Lidské hodnoty, a tím lidské chování, je vytvářeno prostředím ve smyslu příčiny a následku stejně, jako je list unášen větrem.

V *Ekonomice založené na přírodních zákonech / zdrojích* je hlavní cílem nikoli „potrestání viníků“, ale nalezení důvodů pro jejich ofenzivní činy a snaha tyto příčiny odstranit. Lidé jsou produkty prostředí a osobní a společenská reforma je vědecký proces, nikoli politicko-právní.

3.6 Technologické sjednocení Země za využití teorie systémů

Žijeme v symbiotickém, synergickém, kauzálním planetárním ekosystému. Všichni jsme na jedné lodi zvané planeta Země. Je čas promyslet tento přirozený stav věcí ve svých společenských záležitostech. Faktem je, že celá lidská společnost vyžaduje zdroje, které jsou po celé planetě rozptýleny nerovnoměrně. Současný proces distribuce existuje v podobě firem vyhledávající a nárokuje si *vlastnictví* našich pozemských zdrojů, které pak prodávají druhým ve jménu zisku.

Každou sekundu se na této planetě narodí dva lidé a každý z nich potřebuje k životu lásku, jídlo, vodu, energii, bydlení a podobně. Vzhledem k této základní potřebě porozumět tomu, co máme, míře vyčerpání a potřebě zefektivnit průmysl, musí být zaveden *globální systém správy zdrojů*. Je to pouze otázka zdravého rozumu. Jedná se o rozsáhlý předmět, který se zabývá technickými kvalitativními a kvantitativními proměnnými potřebnými pro implementaci. Prvním krokem je úplný globální přehled všech pozemských zdrojů. Poté, podle kvantitativní analýzy a vlastností všech materiálů, je od základu zkonstruován *strategicky definovaný proces produkce* za použití proměnných, jako jsou *míra spotřeby, negativní zpětné vlivy, obnovitelnost, substituce* a podobně. Statistická data monitorované spotřeby, jako je například *míra vyčerpávání zdrojů, míra regenerace, požadavky, produkce, distribuce* a podobně, jsou získávána v reálném čase. Je to úplný systémový přístup ke *globální správě zdrojů, produkci a distribuci* s cílem *maximální efektivity, zachování a udržitelnosti*. Díky matematicky definovaným atributům, které jsou založeny na všech dostupných informacích v daném čase společně se stavem technologií v dané době, se parametry pro společenské operace v celém komplexu stávají jasné a k rozhodnutím tak dochází *výpočtem*, nikoli lidským *názorem*. Zde se počítačová inteligence stává důležitým nástrojem pro sociální správu, protože pouze takováto výpočetní schopnost může efektivně a strategicky řídit takové procesy v reálném čase. Tyto technologické aplikace nejsou nic nového. Jsou jen jednoduše „vystupňované“ ze současných již známých metod.